

PERIÓDICH INDEPENDENT, REGIONALISTA,
de Literatura, Art, Montepícs, Varietats,
Noticias y Anuncis

Direcció: MUNTANER, 112, 4.ª - 1.ª — Administració: TALLERS, 45, 1.^a

Caminar per mal camí

III (1)

Sabut és de tothom que la empresa de'l teatro Romea de aquesta capital, en los dñs destinats á l' estreno de produccions escrites en nostra parla feya imprimir en los cartells, desde molts anys ha, l' escut de las Quatre Barras ostentant en los mateixos lo títol de Teatro Catalá, y que actualment fá ja alguns anys anuncia sos espectacles cada dñs posant en los cartells **TEATRO ROMEA CATALÁ** y en los anuncis de'ls diaris **Romea-TEATRO CATALÁ**, aixís en funcions catalanas com en las de repertori castellá.

Donchs be: en la taula de aquesta Redacció tenim ara una papeleta de l' indicat teatro en lo qual desde l' any 1865 s' hi donan funcions catalanas y desde aqueixa fetxa s' hi va establir una *Secció catalana*, trasladants' hi'l Teatro catalá en 1867 y dantli dñs de gloria; y aqueixa papeleta anuncia ab lo títol de «Teatro Romea—Compañía dramática castellana», una llista de artistes que baix la direcció de'l galán D. Enrich Borrás—fins avuy primer actor de'l teatro catalá—representará en aquelles taulas, plenas de recorts de nostra estimada escena, obras exclusivament castellanas; ab la particularitat de que, á pesar de sèr catalans los artistes, s' ha deixat fora de la companya a'ls mes senyalats de'ls que figuren en lo teatro catalá, y á pesar de anunciarse l' estreno de una obra de'l catalanista Guimerá no s' donará á conèixer dita obra en sa llengna criginal y sí en l' idioma que ha servit á Echegaray per' trasportarla a'l camp de'l teatro de Castella.

Aqueixa papeleta (qu' havem llejit ab verdadera pena) és una confirmació de que en lo colisseu allerch de la escena regional, se li té avuy tanta repulsió á aqueixa escena nostra, que no sols se la considera morta y se la enterra, sino que per' que no 'n quedi rastre, s' esborra son nom y s' arrencan de soca y arrel los arbres vivents que potser podrian fèr recordar a'l públich son gloriós passat.

(1) Véjinse 'ls números 325 y 326.

Es mort, per consegüent, lo Teatro catalá.

Ara be: ¿quí l' ha mort?

Los metjes que estaban encarregats de curarlo, 'ls curanderos que li proporcionaban certs brevatjes, y 'ls de la casa de'l malalt, que teníen l' encàrrech de sostenir-lo.

No parlarem d' aquéts perque, mort nostre pobre teatro, ja posan en son lloch altre estadant; ni parlarem de'ls segons perque, 'sent autors-curanderos y poch escrupulosos, no reparaban en si las obras que li proporcionaban eran ó no nocivas á la salut y vida de'l malalt, y aqueixa falta d' escrípol la hi feya guanyar algún diner, ni la índole de'l present article 'ns permet extendre'ns molt respecte a'ls metjes, ja que 'l tema que desarrollem ans que propiament artístich fa referencia á la causa genaral de la patria catalana.

Pero com volem demostrar la relació que la mort de'l teatro regional té ab la sort futura de'l catalanisme, hem de dir alguna cosa, si be poca, respecte a'ls metjes que no han sapigut curar nostre teatro; perque alguns volen també tornar lo regionalisme catalá a'ls temps de la grandesa de la patria y ab los remeys que li receptan, ferán lo mateix que han fèit ab lo típic teatro de la terra; 'l matarán y enfonsarán la patria.

Lo gran Frederich Soler va sèr, durant molt temps, lo metje principal, y aquest inolvidable doctor de fet, qu' era Mestre en Gay saber—lo que equival en aquest cas á mestre consumat per entèndrer los mals de nostra escena,—com hi consagraba tot son saber y sos esforços, va donarli bon número d' anys robusta vida fins á expensas de la seva propia. Soler va donar tanta ufana a'l Teatro catalá, que va sucumbir ell a'l pés immens de'ls disgustos suferts per' conservar-li vida. Va sèr un bon metje, ¿Dèu li premihi!

Entre 'ls que a'l teatro dedicaban part de'l fruyt de son treball intelectual, n' hi ha d' altres que semblaban interèssarse també per la vida de la institució mes vigorosa per' despertar l' amor patri en nostre públich; y aqueixos van portar sos cuidadss establint-se en nou y elegant local, desde ahont volían fèr constar que li donarían vida. Pero com anaban equivocats; com lo que volían, alguns a'l menos, era eclipsar la gloria de Pitarra y això no podían lograr-

ho allí ahont aquét tenia preferència; com los remeys y la escola que segufan casi tots ells no eran de rassa purament catalana, en pocas temporadas van acabar la perseverancia y la paciencia (y potser li haurían acabat los quartos) de qui secundaba 'ls seus intents, y van quedar infructuosos sos treballs en quant a'l teatro, encara que no va faltar qui allí s' hi aixequés un pedestal per altrás miras.

D. Angel Guimerá era de 'ls mes reputats autors ja en vida de Soler, havent quedat lo de mes relleu y significació d' ensá de la mort de aquet maihaurat poeta; y en efecte, ha produhit obras de mérit, produccions aplaudidas. Pero son desmesurat afany de gloria l' ha ofuscat fins a'l extrem de accedir ó procurar que sos dramas deixessin de sèr aliment sanitos per robustir sols nostra escena, y subjugat per aquella ansia de buscar nous espays á son talent artístich, s' ha olvidat, sens darse'n compte, de sa significació regional, y s' ha doblegat á exigencias ó combinacions perjudicials a'l teatro catalá, arribant en aquet punt á l' extrem de privarse ell mateix y privar a'l públich, de saborejar en catalá aquí á Barcelona las bellasas de dramas seus, per haver donat la preferencia d' estreno ó de ferlos conéixer primerament en castellá, á companyías forasteras.

¡Encara no s' ha pogut representar á Barcelona *Terra baixa* de Guimerá, na obstant que alguna companyia ha desitjat estrenarla, y ara s' donará 'l cas de que s' representi en castellá á Romea *Tierra baja*, de Guimerá y Echegaray (societat en comandita)!

Obrant d' aqueixa manera, ¿és possible donar vida a'l Teatro catalá? Procedint d' aqueixa manera ¿no era de prevéurer—com efectivament molts la hem previst ja—la mort de nostra escena? Y considerant que don Angel Guimerá és un de 'ls primers campeon de 'l catalanisme y que entre aquets n' hi ha d' altres que com ell pensan y están portant la causa de la patria pe'ls mateixos camins qu' ell y 'ls seus han dut nostre teatro, ¿no cab esperar que en lloch de lograr per la patria jorns de vida esplendorosa, la conduhirán á estat de postració, ja que de mort no es possible, puig la patria no mor may?

Pensiho qui bo ha de pensar. Nosaltres, en un altre article condensarem nostra opinió sobre aquet punt.

P. DE R.

Revisia teatral

Liceo.—Diumenge s' inaugurá la temporada de Primavera.

La obra escullida fou *Lohengrin*, la mes simpática de Wagner, la que té menos extravagancias de son autor.

La execució deficient per part de 'l tenor, barítono y director de orquesta.

Nosaltres sens tenir á má 'l metrónomo assegurariám que pochs foren los temps que no s' alteraren.

Los aplausos foren per las Srtas. Bordalba y Más, que en sos papers de *Elsa* y *Ortruda*, feren ostentació de una escola perfecta, de un gust esquisit y de un sentiment dramátich de primera forsa.

Y no és estrany. A una veu estensa, ben timbrada, potent y dúctil per enmotllarse á las variadas situaciones de 'l drama, uneixen las dos distingidas artistas una figura esbelta, de formas seductoras, esculturals.

Unánims y atronadors aplausos coronaren las últimas notas de 'l duo de 'l según acte que 'l cantaren com millor no s' pòt.

Eldorado.—Dissapte passat, tingué lloch l' estreno de la sarsuela en un acte, lletra de D. Carlos Arniches y música de 'l mestre Torregrosa, titulada: *La banda de trompetas*.

Lo Sr. Arniches ha justificat plenament sèr un de 'ls poch autors dramátichs que dintre son género saben revestir sas ideas de certa falaguera novedat, saturantlas de xispejant gracia ab ribets de finíssima malicia.

Aquell bon senyor *funánsulo*, entussiasta per la ciencia, que no sent altra passió ni aspira á altre desitj que la comprobació práctica de 'ls principis de 'l sonambulisme, está pintat de má mestre.

Aquell *trompeta*, que li diuhen *cara bonita*, que és l' espuma de la embusteria, fábrica vivent y ambulat de las comparacions mes xamosas y mes de sa terra, Andalucía, que resulta l' ánima vilis de la obra, és lo tipo arxicómich que s' fá seu á 'l públich, fentlo riurer sa gracia y sandunga.

Aquests dos són los ejes sobre 'ls quals gira *La banda de trompetas*, fentne la obra mes placívola de la temporada. Los demés son parts secundarias que sols acompanyan.

Lo mestre Torregrosa ha estat acertadíssim en posar la menor cantitat de música possible y fèr que aquésta fos senzilla, sens pretensions y adequada á la obra.

La execució, inmillorable.

Entre 'l Srs. Pinedo y León se reparteixan los aplausos de 'l públich, que 'ls hi dona á carretadas.

Granvía.—Una bona adquisició ha fet la empresa escripturant á 'l tenor Sr. Casañas.

De sas molts simpatías ne fou mostra la funció en que cantá la inspirada obra de 'l mestre Arrieta, *Marina*.

De 'ls aplausos ne participá la simpática tiple senyoreta González.

Lo Sr. Bosch se fá acreedor de las simpatías de 'l públich en la perfectíssima interpretació que dona de 'l protagonista de *El baile de Luis Alonso*.

La concurrencia, numerosa en totas las funciones, no deixa d' aplaudir.—MATHEU.

Novedats.—S' ha estrenat la sarsuela en tres actes y déu quadros, ab decoracions de 'ls Srs. Soler y Roviroa, Vilomara y Moragas, titulada: *Nuestra Señora de Paris*.

Estaba 'l teatro plé com un ou.

S' esperaba ab ánsia l' anunciada obra de 'l Mtre. Giró, la primera que s' donaba á 'l públich per' poder apreciar lo talent de 'l compositor catalá.

No quedaren defraudadas las esperansas. Cada número era rebut ab atronadors aplausos, fentse repetir las inspiradíssimas coplas de 'ls esquellots.

A l' final de la obra tingueren de presentarse una infinitat de vegadas los autors pera acallar los entussiastas aplausos de 'l públich que no pararen fins y á tant que 'l Mtre. Giró digué quatre paraulas agraphint tals demostracions.

Las decoracions, totas novas, corresponen, las quatre de 'l primer acte, á 'l conegut escenógrafo Miquel Moragas. Las quatre de 'l según á 'l aplaudidíssim Maurici Vilomara, y las dos de 'l últim á 'l genial mestre Soler y Roviroa.

Totas foren estrepitosament aplaudidas y en totas s' hi admira l' exuberant fantasia de sos autors y los enlluheradors colors de sa paleta.

La execució, insegura la nit de 'l estreno, ha millorat en las nits successivas.

Lo Mtre. director Sr. Pérez Cabrero portant l' orquesta com no no s' pot fer millor, participá (s' ho mereixia) de la ovació que reberen los autors.

Lo judici que ns mereix la obra va apart.—FLORIDA.

LA CARITAT

Mentres en l' arbre sant que 'ns donà vida
Moria 'l Redemptor,
Olvidant de son cós l' ampla ferida,
Volgué una flor deixarnos, escullida
Com penyora de amor.

Ne fèu la gentil rosa sense espinas
De son verger sagrat:
Tenyi de sang sas fullas coralinas,
Per olor li donà virtuts divinas
Y 'n digué «Caritat.»

Per embellirla mes, vejent plorosa
La Verge á 'l seu devant,
A sa custodia va entregar la rosa
Quant la escullí per mare carinyosa
De 'l deixeble Joan.

Y ab las llágrimas tendras que ploraba
Son inefable Cor
Perdonant á qui, foll, en creu l' alsaba,
Ompli lo cálzer que la flor badaba,
Donantli etern regor.

Aixís nasqué la Caritat benehida:
A l' ombra de la Creu
Per mans puras y santas fou cullida;
Llágrimas de perdó li daren vida
De lo perdó de un Déul

SEBASTIÀ SANS Y BORI

Nuestra Sra. de París

Sarsuela en tres actes y deu quadros,
lletra de D. Calixto Navarro y música de 'l mestre
D. Manel Giró.

Sincera y respectable amiatat nos uneix á 'l mestre
Sr. Giró. Sa manera de sentir y apreciar la música y sos
estètics efectes, nos és simpàtic; en alguns extrems
coincidim; casi militem en una mateixa escola.

Donchs, aquesta mateixa amiatat, invoquem per' que
guí nostra ploma apartantla tant de la adulació com de 'l
extremat severisme. Inútil la primera per no aspirar á
altra recompensa que refermar la que tenim, y sens re-
sultats lo segon per tractar de un' obra de científica im-
portancia presentada per un de 'ls millors compositors
d' Espanya.

Sentat, donchs, lo precedent punt de partida, passem
á ocuparnos de 'l treball comensant per lo que toca á 'l
Sr. Navarro.

Aquest en sa obra acópia d' aglomerar incidents, al-
guns secundaris, pert l' idea de son objectiu, esborra las
ratllas generals sentadas en la exposició de 'l plan y des-
perfila 'ls personatjes donántlosi certa difusitat que res-
ta en la major part d' escenas cantitat de interès pe 'l
públic.

Lo títul lo trobem poch justificat.

Si no fos per l' acte tercer, que passa l' escena en lo
campanar de Nostra Senyora vindria estrany fins citar-lo.

Alguns de 'ls personatjes no responen á la conseqüèn-
cia de sos actes. Aixís ho fa un de 'ls principals. Febo vol
salvar á Esmeralda, pera qui no estant encara restablert
de la ferida, forma part de una colla de pillets pera tráu-
rerla de la Catedral, y, a' l' últim quadro de 'l últim acte,
referentse á Esmeralda, diu:

*Inferirte pude agravio
si te dicta la razón,
que la frase de mi labio
no brotó del corazón.*

*Recuerdos ilusorios,
locuras del amor,
mentiras fuisteis todas
de mi querer traidor.*

Y á la següent escena canta, trobantse en brassos de
Esmeralda, lo que segueix:

*Mentira me parece,
mirarte, vida mía.*

*No pudo darme muerte
la que me da la vida.*

¿Cóm se compaginan aquestas dos ideas? Si estima á
Esmeralda, ¿per qué l' amor no brotó del corazón?

¿Per qué recordá sas promesas y sas ilusions per ella,
si mentiras fuisteis todas de mi querer traidor?

Tambè Gringoire adoleix de inconseqüencia. Se casa
perque sí; un cop casat fa 'l caldo gras á Febo, que sab
fa l' amor á Esmeralda, y acaba la obra que sembla 's
prepari la celebració d' un acte de bigamia.

Claudi Frollo, diácono ó arcediano, es, dintre son con-
vencionalisme, 'l mes enter, mes sencer.

Pero preguntem: los diacas ¿poden celebrar lo sagra-
ment de la confessió? Estem per la negativa.

Esmeralda es la dona lleujera de cascos que escampa
sa prodigalitat amorosa per tot indret.

L' excés de bondat la perjudica.

Quasimodo es, de la obra, 'l tipo mes simpàtic per
ésser lo mes estudiant, lo mes sostingut y 'l que ab mes for-
sa concebi l' autor.

Veyent que son amor á Esmeralda és impossible per sa
deformitat física, per son estat social y fins p r l' origen
de rassa, se constituheix, expontáneament, en fiel guar-
da de la que de sobras sap no pót aspirar á obtenir, demos-
trant una passió vehement, indomable que lo aturrulla;
imatge que constantment ocupa sa imaginació vessant en
son cor l' hidro-mel de una vida ideal de plahers infinits.

De tots los citats personatjes n' ha fet lo Sr. Navarro
una regular obra dramática y un excelent libre pera
sarsuela, brindant a' l' músich situacions culminants 'hont
poder esplayar la imaginació presen'ant a' l' públich los
variats géneros de sos coneixements lírichs.

En corroboració de lo dit, cal no mes recordar lo final
de 'l primer acte, plassa de la Grève; la Picota. Tot lo
quadro 2.º de 'l segon acte 'hont lo compositor conta ab
un nou factor pera son treball, agermanant, ab éxit se-
gur si 's fa be, la forma grave y solemne de la música
religiosa ab la que en onadas de armonia expressa las
mes variadas passions de 'l cor.

Lo 3.º quadro de 'l citat acte permet que 'l músich
que ja ha de haver dibuixat la fesomia moral de sos per-
sonatjes, expressi en terceto, (Esmeralda, Quasimodo y
Claudi Frollo) 'ls desitjos de l' un, los celos de l' altre y
'l reconcentrat coratje mal encubert de l' últim.

Y totas aquestas situacions ¿han sigut apreciadas pe 'l
mestre Giró pera posarhi música? ¿Respon aquésta á la
forsa dramática creada per las mateixas?

En altre article ho examinarem.

ARMANDO DE LA FLORIDA.

Bibliografía

Patria y Región, obra premiada en lo Certámen litera-
ri de Lugo en 1896, escrita per D. SALVADOR GOLPE.

Si tots los llibres que 's publican referents á regiona-
lisme reunissen las circunstancias de' l que ab lo títul de
Patria y Región s' ha donat á la estampa recentment,
quant y quant guanyaria aqueixa idea regionalista tan
mal compresa desgraciadament per molts!

Lo llibre de' l Sr. Golpe expressa ab claretat l' origen
de' l regionalisme; descriu com s' ha format desde remots
temps en nostra Espanya; fá atinadas consideracions de-
mostrant los mals de la centralisació exagerada; combat
tota idea separatista: en una paraula, ab datos històrichs
y ab un criteri claríssim robustit per citas de eminents
homes d' Estat y Prínceps de la Iglesia, fá compèndrer
las ventatjas de' l sistema regional.

Es de gran utilitat aqueix valios treball literari, y com
lo Sr. Golpe l' ha escrit pera tots los espanyols y no ex-
clusivament pera 'ls fills de la seva regió propia que és
lo regne de Galicia, l' ha redactat en castellá y en cas-
tellá correcte per sa forma y notable estil; per lo qual
resulta una obra que ferá un gran be á la causa que de-
fensa.

Agrahim, donchs, ab doble motiu la galanteria d' en-
viárnosla, tant per la mostra de consideració com pe' l
gust que sa lectura 'ns ha proporcionat.

D. Salvador Golpe mereix la felicitació de tot bon
regionalista, y per consegüent no cal dir que li donem la
nostra de tot cor.—P.

Repertori de fora

Martorell 20 de Abril.

Diumenge va tenir lloch en lo teatro Millás, una escullida funció en la que hi prengueren part las societats corals «La Fraternitat» de nostra vila, y «La Dalia Martinense», de San Martí de Provencals.

També va posarse en escena 'l drama *La ratlla dreta* y la pessa *Qui ho entén qui no ho entén*. En ditas obras varen lluhir-se 'ls aficionats Srs. Bujons, Ramón, Santaolaria y Capellades, que, ab la cooperació de la primera dama Sra. Antigas y de 'l actor cómic Sr. Millá, formaren un conjunt que la numerosa concurrencia celebrá ab grans aplausos.

En los intermedis se cantaren *Las flors de Maig*, *La Gratitude* y *Gloria a España*, obras de l' immortal Clavé.

Molt nos complau fèr ressenya de funcions com aquestas ahont domina l' esperit catalá.—Lo CORRESPONSAL.

San Boy de 'l Llobregat 21 de Abril.

Diumenge varem tenir en lo teatro Jardí una companyia de sarsuela en la que figuraban la Srta. Maria Martí y 'l conegut J. Marqués y altres joves. Posaren *La tela de araña*, molt discretament executada. La senyoreta Martí y 'ls Srs. Marqués, Comellas y Cuyás feren un bon conjunt. Agradaren uns couplets imitació á Frégoli y 'l fi de festa. Lo jove Sr. Pruna, fill de la població, doná proba de inteligencia en la tramoya presentant ab gust lo jardí de 'l segon acte.—P. VALLS.

Saló de descans

Lo día de 'l Divendres Sant va morir lo Dr. D. Jaume Pi y Suñer, qui tenia en aquesta redacció verdadera, íntima amistat.

Era jove y modest per temperament. L'entusiasme per l'estudi era sa dominant. Per això entre 'ls seus comp professors figuraba en primer terme. Son parer facultatiu era buscat en cassos graves. Lo diagnosticador pocas vegadas s' equivocaba: son cop d' ull era certer.

La Facultat de Medicina d'aquesta ciutat, de la que era catedrático de Patologia general, ha perdut ab la mort de 'l Dr. Pi y Suñer, un de sos mes preclars individus.

Nosaltres, un amic de 'l cor.

Rebi sa familia la manifestació plena de nostre sentiment.

—Ab lo títol de *Lo senyor de 'l principal*, l' actor y escriptor cómic D. Lluís Millá ha acabat la parodia de 'l celebrat drama de Dicenta, *El Señor feudal*.

Tenim molt bonas noticias de l' obra que enclou en un sol acte las situacions mes vigorosas de 'l drama, en justa forma de parodia y ab bon sentit literari.

Esperem véuer *Lo senyor de 'l principal* posat en escena, per' parlarne mes extensament.

—Hem rebut la visita de la revista setmanal *Ciencia, Industria y Seguros*, que 's publica en aquesta ciutat, y la de *Llobregat federal*, de Molins de Rey. Establim lo cambi.

—La acreditada Societat Claris que dona ab molt lluhiment sas funcions en lo local de 'l carrer de Tamarit, n.º 71, prepara grans balls y té en ensaig lo drama *La Dolores* que ha de posarse en escena demá diumenje día 25 de 'l corrent.

—Lo *Regionalista* veu la llum á Girona y *La Renaixensa* 's publica ara en la vila de 'l Vendrell.

Desitjem que pogan tornar á contarse aviat entre 'l número de 'ls periódichs barcelonins.

—Las Sras. Monner, Clemente y Domus, y 'ls senyors Soler, Goula, Capdevila (J.), Santolaria, Serrallera, Llano y Capdevila (Ll.), deixaran de formar part de la companyia de 'l teatro Romea, desde 'l día 30 de 'l present Abril.

—Per falta d'espai retirem las correspondencias de Rubí, Olot y Hospitalet, que publicarem en lo número vinent, junt ab una revista de 'l *Cinematógrafo*.

Imp. Pujol y C.ª - Tallers, 45.—Barcelona

Ayuntamiento de Madrid

Toalla FRINÈ

SERVIENTE FRINÉ

Son ús hermozeja 'l rostre, absorveix la grassa del cutis, treu las arrugas, contrau 'l poro de la epidermis y evita las tacas, borro y erupcions de la pell.

Rejoveneix y es un tresor per conservar la dentadura neta, forta y esmaltada desapareixent ab son ús lo sarro y l' escorbut.

Duració, de sis mesos á un any

● PREU: 3 PESETAS ●

Se ven en todas las perfumerías, droguerías, quincallerías y farmacias

ARXIU Y COPISTERIA

de vers y música

Joseph Bonnin

PUNTUALITAT Y ESMERO EN SERVIR

— Passatge de Madoz, núm. 5, 2.ª —

Gran establecimiento de música

Instrumentos, pianos y armoniums, de

● JUAN AYNE ●

FERNANDO VII, 51 y 53 y CALL, 22.—BARCELONA

~~~~~ Especialidad en pianos de alquiler. ~~~~~
Guitarras desde 5 pesetas.

NO MAS TIFUS NI GÁSTRICAS

LIQUIDO DIOFCORIDES (USO EXTERNO)

Este maravilloso líquido reduce en 24 horas, en un 50 por 100 la fiebre de dichas enfermedades, sin prescindir del tratamiento facultativo.

Depósito: Farmacia, Plaza de las Ollas, número 8, Barcelona.—Puntos de venta: Farmacias, calle de Santo Domingo, 22 y Mayor, 74, Gracia.—Prospectos gratis.—Frasco, pesetas 5.

À CASARSE TOCAN

Por 30 duros el mobiliario siguiente:

Una cama Viena (matrimonio), un sommier muelles (matrimonio), una cómoda con mármol, seis sillas regilla, una mesa de noche con mármol, una mesa de comedor, seis sillas ídem, un elegante espejo y perchas.

Además hay camas de Viena á 20 pesetas, y de matrimonio, á 35. Sillas de regilla á 44 pesetas docena. Juegos de lavabo Viena mármol á 24, y gran surtido de muebles de todas clases á precios de fábrica.

LA IMPERIAL, Conde Asalto, 25

La gran Liquidación

La casa que da los muebles más sólidos y más baratos

UN MOBILIARIO NON PLUS ULTRA

Una cama de Viena ó de hierro (matrimonio), un somier, un colchón, una cómoda con marmol, 6 sillas regilla, una mesa noche, un espejo, una mesa comedor, 6 sillas y un palanganero,

todo por 30 duros

Hay camas de Viena con somier, colchón y almohada

A 32 PESETAS

Riera Alta, núm. 48 - Barcelona